

**Illustrissimi Marchionis Scipionis Maffei Historia
Theologica Dogmatum Et Opinionum De Divina Gratia,
Libero Arbitrio Et Prædestinatione**

Maffei, Scipione

Francofurti ad Mœnum & Moguntiae, 1756

Bulla Sanctissimi Domini nostri, Domini Clementis XI. Pontif. Max.
Unigenitus Dei filius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95061](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95061)

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

DOMINI

CLEMENTIS,

Divinâ Providentiâ Papæ XI.

DAMNATIO quamplurium propositionum excerptarum ex Libro Gallico idiomate impresso, & in plures tomos distributo, sub titulo : *Le Nouveau Testament en François, avec des reflexions morales sur chaque verset* &c. à Paris 1699. ac aliter : *Abregé de la morale de l'Evangile, des Actes des Apostres, des Epistres de S. Paul, des Epistres Canoniques, & de l'Apocalypse, ou Pensées Chrétiennes sur le texte de ces Livres sacrés, &c.* à Paris 1693. & 1694.

Cum prohibitione ejusdem Libri, & aliorum quorumcunque in ejus defensionem tam hæcenus editorum, quam in posterum edendorum.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

*Universis Christi Fidelibus Salutem, & Apostolicam
Benedictionem.*

UNIGENITUS DEI FILIUS pro nostrâ & totius mundi salute filius hominis factus, dum discipulos suos doctrinâ veritatis instrueret, universamque Ecclesiam suam in Apostolis erudiret, præsentia disponens, & futura prospiciens præclaro, ac saluberrimo documento nos admonuit, ut attenderemus à falsis Prophetis, qui veniunt ad nos in vestimentis ovium, quorum nomine potissimum demonstrantur magistri illi mendaces, & in deceptione illusores, qui splendidâ pietatis specie prava dogmata latenter insinuantes introducunt sectas perditionis sub imagine Sanctitatis; utque facilius incautis obrepant, quasi deponentes lupinam pellem, & sese Divinæ legis sententiis velut, quibusdam ovium velleribus obvolventes, sanctarum Scripturarum, adeoque etiam ipsius Novi Testamenti verbis, quæ multipliciter in suam, aliorumque perditionem depravant, nequiter abutuntur: antiqui scilicet, à quo progeniti sunt, mendacii parentis exemplo, ac magisterio edocti, nullam omnino esse ad fallendum expeditiorem viam, quam ut ibi nefarii erroris subintroducitur fraudulentia, ibi Divinorum verborum prætendatur autoritas.

His nos verè Divinis monitis instructi, ubi primum, non sine intimâ cordis nostri amaritudine, accepimus, librum quendam gallico idiomate olim impressum, & in plures tomos distributum, sub titulo : *Le Nouveau Testament en François, avec des reflexions morales sur chaque verset* &c. à Paris 1699. aliter verò: *Abregé de la morale de l'Evangile, des Actes des Apostres, des Epistres de S. Paul, des Epistres Canoniques, & de l'Apocalypse, ou Pensées Chrétiennes sur le texte de ces Livres sacrés, &c.* à Paris 1693. & 1694. Tametsi aliàs à nobis damnatum, ac revera Catholicis veritatibus pravarum doctrinarum

O o

mendacia multifariam permiscentem, adhuc tamen tanquam ab omni errore immunem, à pluribus haberi, Christi Fidelium manibus passim obrudi, ac nonnullorum nova semper tentantium Consilio, & operâ studiosâ nimis quaversum diffeminari, etiâ latine redditum, ut perniciosæ institutionis contagium, si fieri possit, pertransseat de gente in gentem, & de regno ad populum alterum: Versutis hujusmodi seductionibus, atque fallaciis creditum nobis dominicum gregem in viam perditionis sensim abduci summopere doluimus: adeoque pastoralis non minus curæ nostræ stimulis, quàm frequentibus orthodoxæ fidei zelatorum querelis, maxime verò complurium venerabilium fratrum, præsertim Galliæ Episcoporum, litteris, ac precibus excitati, gliscienti morbo, qui etiâ aliquando posset in deteriora quæque prorueret, validiori aliquo remedio obviam ire decrevimus.

ET quidem ad ipsam ingruentis mali causam providæ nostræ considerationis intuitum convertentes; perspicuè novimus summam hujusmodi libri perniciem ideò potissimum progredi, & invalescere, quod eadem intus lateat, & velut improba sanies nonnisi secto ulcere foras erumpat, cum liber ipse primo aspectu legentes specie quâdam pietatis illiciat; molliti enim sunt sermones ejus super oleum: sed ipsi sunt jacula, & quidem intento arcu ad nocendum parata, ut sagittent in obscuro rectos corde. Nihil propterea opportunius, aut salubrius præstari à nobis posse arbitrati sumus, quam si fallacem libri doctrinam generatim solummodo à nobis hæcenus indicatam, pluribus sigillatim ex eo excerptis propositionibus distinctius, & apertius explicaremus, atque universis Christi Fidelibus noxia zizaniorum semina è medio tritici, quo tegebantur, educta, velut ob oculos exponeremus. Itâ nimirum denudatis, & quasi in propatulo positis non uno quidem, aut altero, sed plurimis, gravissimisque tum pridem damnatis, tum etiâ nove adinventis erroribus, planè confidimus, benedicente Domino, fore ut omnes tandem aperta jam manifestâque veritati credere compellantur.

Id ipsum maxime è re Catholicâ futurum, sedandis præsertim in florentissimo Galliæ regno exortis ingeniorum varie opinantium, jamque in acerbiores scissuras protendentium dissidiis apprimè proficuum: Conscientiarum denique tranquillitati perutile, & propemodum necessarium non modò præfati Episcopi, sed & ipse inprimis charissimus in Christo Filius noster Ludovicus Francorum Rex Christianissimus, cujus eximium in tuendâ Catholicæ fidei puritate, extirpandisque erroribus zelum satis laudare non possumus, sæpius nobis est contestatus; repetitis propterea verè piis, & Christianissimo Rege dignis officiis, atque ardentibus votis à nobis efflagitans, ut instanti animarum necessitati prolata quantocyus apostolici censurâ judicii consuleremus.

HINC adspirante Domino ejusque Cælesti ope confisi, salutare opus sedulo, diligentèrque, ut rei magnitudo postulabat, aggressi sumus, ac plurimas ex prædicto libro juxta supra recensitas respectivè, editiones, fideliter extractas, & tum gallico, tum latino idiomate expressas propositiones à compluribus in Sacrà Theologiâ magistris, primò quidem coram duobus ex venerabilibus fratribus nostris sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus accuratè discuti: deinde vero coram nobis, adhibito etiâ aliorum plurium Cardinalium consilio, quam maxima diligentia ac maturitate singularum insuper propositionum cum ipsomet libri textu exactissime facta collatione, pluries iteratis congregationibus, expedi, & examinari mandavimus. Hujusmodi autem propositiones sunt, quæ sequuntur, videlicet:

I. *Quid* aliud remanet animæ, quæ Deum, atque ipsius gratiam amisit, nisi peccatum, & peccati consecutiones, superba paupertas, & segnis indigentia, hoc est generalis impotentia ad laborem, ad orationem, & ad omne opus bonum?

II. *Jesu Christi* gratia, principium efficacax boni cujuscumque generis, necessaria est ad omne bonum opus, absque illâ non solum nihil fit, sed nec fieri potest.

III. *Invanum* Domine præcipis, si tu ipse non das, quæ præcipis.

IV. *Ita* Domine; omnia possibilia sunt ei, cui omnia possibilia facis, eadem operando in illo.

V. *Quando* Deus non emollit Cor per interiorum unctionem gratiæ suæ, exhortationes, & gratiæ exteriores non interveniunt, nisi ad illud magis obdurandum.

VI. *Discrimen* inter fœdus Judaicum, & Christianum est, quod in illo Deus exigit fugam peccati; & implementum legis à peccatore, relinquendo illum in suâ impotentia; in isto verò Deus peccatori dat, quod jubet, illum suâ gratia purificando.

VII. *Quæ* Utilitas pro homine in Veteri fœdere, in quo Deus illum reliquit ejus propriæ infirmitati, imponendo ipsi suam legem? quæ verò facilitas non est admitti ad fœdus, in quo Deus nobis donat, quod perit à nobis.

VIII. *Nos* non pertinemus ad novum fœdus, nisi in quantum participes sumus ipsius novæ gratiæ, quæ operatur in nobis id, quod Deus nobis præcipit.

IX. *Gratia* Christi est gratia suprema, sine quâ confiteri Christum nunquam possumus, & cum quâ nunquam illum abnegamus.

X. *Gratia* est operatio manus omnipotentis Dei, quam nihil impetire potest aut retardare potest.

XI. *Gratia* non est aliud, quam Voluntas omnipotentis Dei, jubentis & facientis, quod jubet.

XII. *Quando* Deus vult salvare animam, quocumque tempore, quocumque loco effectus indubitabilis sequitur Voluntatem Dei.

XIII. *Quando* Deus vult animam salvam facere, & eam tangit interiori gratiæ suæ manu, nulla voluntas humana ei resistit.

XIV. *Quantumcunque* remotus à salute sit peccator obstinatus, quando Jesus se ei videndum exhibet lumine salutare suæ gratiæ, oportet, ut se dedat, accurrat, se se humiliet, ei adoret salvatorem suum.

XV. *Quando* Deus mandatum suum, & suam æternam locutionem comitatur unctione sui Spiritûs, & interiori vi gratiæ suæ, operatur illa in Corde obedientiam, quam petit.

XVI. *Nulle* sunt illecebræ, quæ non cedant illecebris gratiæ, quia nihil resistit omnipotenti.

XVII. *Gratia* est vox illa patris, quæ homines interius docet, ac eos venire facit ad Jesum Christum; quicumque ad eum non venit, postquam audivit vocem exteriorum filii, nullatenus est doctus à patre.

XVIII. *Semen Verbi*, quod manus Dei irrigat, semper affert fructum suum.

XIX. *Dei* gratia nihil aliud est, quam ejus omnipotens Voluntas: hæc est idea, quam Deus ipse nobis tradit in omnibus suis Scripturis.

XX. *Vera* gratiæ idea est, quod Deus vult sibi à nobis obediri, & obeditur; imperat, & omnia fiunt; loquitur tanquam dominus, & omnia sibi submissa sunt.

XXI. *Gratia* Jesu Christi est gratia fortis, potens, suprema, invincibilis, utpote quæ est operatio Voluntatis Omnipotentis, sequela, & imitatio operationis Dei incarnantis, & resuscitantis filium suum.

XXII. *Concordia* omnipotentis operationis Dei in corde homines, cum libero ipsius Voluntatis Consensu, demonstratur illico nobis in incarnatione, veluti in fonte atque archetypo omnium aliarum operationum misericordiæ, & gratiæ, quæ omnes ita gratuite, atque ita dependentes à Deo sunt; sicut ipsa originalis operatio.

XXIII. *Deus* ipse nobis ideam tradidit omnipotentis operationis suæ gratiæ; eam significans per illam, quâ Creaturas à nihilo producit & mortuis reddit vitam.

XXIV. *Iusta* idea, quam Centurio habet de omnipotentia Dei, & Jesu Christi in sanandis corporibus solo motu suæ voluntatis, est imago ideæ, quæ haberi

debet de omnipotentia suæ gratiæ in fanandis animabus à cupiditate.

XXV. *Deus* illuminat animam, & eam sanat æque ac corpus solâ suâ voluntate; jubet & ipsi obtemperatur.

XXVI. *Nullæ* dantur gratiæ, nisi per fidem.

XXVII. *Fides* est prima gratia, & fons omnium aliarum.

XXVIII. *Prima* gratia, quam Deus concedit peccatori, est peccatorum remissio.

XXIX. *Extra* Ecclesiam nulla conceditur gratia.

XXX. *Omnes*, quos Deus vult salvare per Christum, salvantur infallibiliter.

XXXI. *Desideria* Christi semper habent suum effectum, pacem intimo cordium infert, quando eis illam optat.

XXXII. *Iesus* Christus se morti tradidit ad liberandum pro semper suo sanguine primogenitos, id est electos, de manu angeli exterminatoris.

XXXIII. *Pro* quantum oportet bonis terrenis, & sibi ipse renunciasset, ad hoc, ut qui fiduciam habeat sibi, ut ita dicam, appropriandi Christum Jesum, ejus amorem, mortem, & mysteria, ut facit S. Paulus dicens: Qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.

XXXIV. *Gratia* Adami non producebat nisi merita humana.

XXXV. *Gratia* Adami est sequela creationis, & erat debita naturæ sanæ, & integræ.

XXXVI. *Differentia* essentialis inter gratiam Adami, & status innocentiae ac gratiam Christianam est, quod primam unusquisque in propria personâ recepisset: ista verò non recipitur, nisi in personâ Jesu Christi resuscitati, cui non uniti sumus.

XXXVII. *Gratia* Adami sanctificando illum in semetipso, erat illi proportionata; gratia Christiana nos sanctificando in persona Jesu Christi, est omnipotens, & digna filio Dei.

XXXVIII. *Peccator* non est liber, nisi ad malum, sine gratia liberatoris.

XXXIX. *Voluntas*, quam gratia non prævenit, nihil habet luminis, nisi ad aberrandum, ardoris, nisi ad se præcipitandum, virium, nisi ad se vulnerandum; est capax omnis mali, & incapax ad omne bonum.

XL. *Sine* gratiâ nihil amare possumus, nisi ad nostram condemnationem.

XLI. *Omnis* cognitio Dei etiam naturalis, etiam in philosophis ethnicis, non potest venire, nisi à Deo, & sine gratiâ non producit, nisi præsumptionem, vanitatem, & oppositionem ad ipsum Deum, loco affectuum adorationis, gratitudinis, & amoris.

XLII. *Sola* gratia Christi reddit hominem aptum ad sacrificium fidei, sine hoc nihil, nisi impuritas, nihil nisi indignitas.

XLIII. *Primus* effectus gratiæ baptismalis est facere, ut moriamur peccato: aded ut spiritus, cor, sensus non habeant plus vitæ pro peccato; quam homo mortuus habere pro rebus mundi.

XLIV. *Non* sunt, nisi duo amores, unde volitiones, & actiones omnes nostræ nascuntur; amor Dei, qui omnia agit propter Deum, quemque Deus remuneratur; & amor, quo nos ipsos ac mundum diligimus, qui, quod ad Deum referendum est, non refert, & propter hoc ipsum fit malum.

XLV. *Amore* Dei in corde peccatorum non amplius regnante, necesse est, ut in eo carnalis regnet cupiditas, omnesque actiones ejus corrumpat.

XLVI. *Cupiditas* aut charitas usum sensuum bonum, vel malum faciunt.

XLVII. *Obedientia* legis profluere debet ex fonte: & hic fons est charitas, quando Dei amor est illius principium interius, & Dei gloria ipsius finis, tunc purum est, quod apparet exterius; alioquin non est, nisi hypocrisis aut falsa justitia.

XLVIII. *Quid* aliud esse possumus, nisi tenebræ, nisi aberratio, & nisi peccatum sine fidei lumine, sine Christo & charitate.

XLIX. *Ut* nullum peccatum est sine amore & nostri, ita nullum est opus bonum sine amore Dei.

L. *Frustrâ* clamamus ad Deum, Pater

mi, si spiritus charitatis non est ille, qui clamat.

LII. *Fides* justificat quando operatur sed ipsa non operatur nisi per charitatem.

LIII. *Omnia* alia salutis media continentur in fide, tanquam in suo germine, & semine; sed hæc fides non est absque amore & fiducia.

LIII. *Sola* charitas Christiano modo facit: (actiones Christianas) per relationem ad Deum & Jesum Christum.

LIV. *Sola* charitas est, quæ Deo loquitur, eam solam Deus audit.

LV. *Deus* non coronat, nisi charitatem; qui currit ex aliquo impulsu, & ex alio motivo, in vanum currit.

LVI. *Deus* non remunerat, nisi charitatem, quoniam charitas sola Deum honorat.

LVII. *Totum* deest peccatori, quando ei deest spes, & non est spes in Deo, ubi non est amor Dei.

LVIII. *Nec* Deus est, nec Religio, ubi non est charitas.

LIX. *Oratio* impiorum est novum peccatum, & quod Deus illis concedit, est novum in eos iudicium.

LX. *Si* solus supplicii timor animat pœnitentiam, quo hæc est magis violenta, eo magis ducit ad desperationem.

LXI. *Timor* non nisi manum cohibet, cor autem tamdiu peccato addicitur, quamdiu ab amore justitiæ non ducitur.

LXII. *Qui* à malo non abstinere, nisi timore pœnæ, illud committit in corde suo, & jam est reus coram Deo.

LXIII. *Baptizatus* adhuc est sub lege, sicut judæus, si legem non adimpleat aut adimpleat ex solo timore.

LXIV. *Sub* maledicto legis nunquam fit bonum, quia peccatur sive faciendo malum, sive illud non nisi ob timorem evitando.

LXV. *Moses*, prophetæ, sacerdotes, & doctores legis mortui sunt, absque eo quod ullum Deo dederint filium; cum non effecerint nisi mancipia per timorem.

LXVI. *Qui* vult Deo appropinquare, nec debet ad ipsum venire cum brutalibus

passionibus, neque adduci per instinctum naturalem, aut per timorem, sicut bestiae, sed per fidem, & per amorem, sicut filii.

LXVII. *Timor* servilis non sibi representat Deum, nisi ut dominum durum, imperiosum, injustum, intractabilem.

LXVIII. *Dei* bonitas abbreviavit viam salutis claudendo totam in fide, & precibus.

LXIX. *Fides* usus, augmentum, & præmium fidei totam est donum puræ liberalitatis Dei.

LXX. *Nunquam* Deus affligit innocentes, & afflictiones semper serviunt vel ad puniendum peccatum, vel ad purificandum peccatorem.

LXXI. *Homo* ob sui conservationem potest se se dispensare ab eâ lege, quam Deus condidit propter ejus utilitatem.

LXXII. *Nota* Ecclesiæ Christianæ est, quod sit Catholica; comprehendens, & omnes angelos cœli, & omnes electos, & justos terræ, & omnium sæculorum.

LXXIII. *Quid* est Ecclesia, nisi cœtus filiorum Dei manentium in ejus sinu adoptatorum in Christo, subsistentium in ejus personâ, redemptorum ejus sanguine, viventium ejus spiritu, agentium per ejus gratiam, & expectantium gratiam futuri sæculi.

LXXIV. *Ecclesia* sive integer Christus, incarnatum verbum habet ut caput, omnes verò sanctos ut membra.

LXXV. *Nihil* spatiosius Ecclesiâ Dei, quia omnes electi, & justi omnium sæculorum illam componunt.

LXXVI. *Ecclesia* est unus solus homo, compositus ex pluribus membris, quorum Christus est caput, vita, substantia, & persona: unus solus Christus compositus ex pluribus sanctis, quorum est Sanctificator.

LXXVII. *Qui* non ducit vitam dignam filio Dei, & membro Christi, cessat interiorius habere Deum pro patre, & Christum pro capite.

LXXVIII. *Separatur* quis à populo electo, cujus figura fuit populus judæicus, & caput est Jesus Christus, tam non vivendo secundum Evangelium, quam non credendo evangelio.

LXXXIX. *Utile & necessarium* est omni tempore, omni loco, & omni personarum generi studere & cognoscere spiritum, pietatem, & mysteria Sacrae Scripturae.

LXXX. *Lectio* Sacrae Scripturae est pro omnibus.

LXXXI. *Obscuritas* sancti verbi Dei non est Laicis ratio dispensandi se ipsos ab ejus lectione.

LXXXII. *Dies* Dominicus à Christianis debet sanctificari lectionibus pietatis, & super omnia Sanctorum Scripturarum. Damnosum est velle Christianum ab hac lectione retrahere.

LXXXIII. *Est* illusio sibi persuadere, quod notitia mysteriorum religionis non debeat communicari feminis lectione sacrorum librorum non ex foeminarum simplicitate, sed ex superbâ virorum scientia ortus est Scripturarum abusus, & natae sunt haereses.

LXXXIV. *Abripere* è manibus Christianorum novum Testamentum, seu eis illud clausum tenere, auferendo eis modum illud intelligendi, est illis Christi os obdurare.

LXXXV. *Interdicere* Christianis lectionem Sacrae Scripturae praesertim Evangelij, est interdicere usum luminis filiis lucis, & facere ut patiantur speciem quandam excommunicationis.

LXXXVI. *Eripere* simplici populo hoc solatium jungendi vocem suam voci totius Ecclesiae, est usus contrarius praxi apostolicae & intentioni Dei.

LXXXVII. *Modus* plenus sapientiâ, lumine, & charitate est, dare animabus tempus portandi cum humilitate, & sentiendi statum peccati, petendi spiritum poenitentiae, & contritionis, & incipiendi, ad minus, satisfacere justitiae Dei, antequam reconcilientur.

LXXXVIII. *Ignoramus* quid sit peccatum, & vera poenitentia, quando volumus statim restitui possessioni bonorum illorum, quibus nos peccatum spoliavit, & detractamus separationis istius ferre confusionem.

LXXXIX. *Quartus* decimus gradus conversionis peccatoris est, quod cum sit jam reconciliatus, habet jus assistendi sacrificio Ecclesiae.

XC. *Ecclesia* auctoritatem excommunicandi habet, ut eam exerceat per primos pastores de consensu, saltem praesumpto totius corporis.

XCI. *Excommunicationis* injustae metus nunquam debet nos impedire ab implendo debito nostro nunquam eximus ab ecclesia, etiam quando hominum nequitia videmur ab ea expulsi, quando Deo Jesu Christo atque ipsi Ecclesiae per charitatem affixi sumus.

XCII. *Pati* porius in pace excommunicationem & anathema injustum, quam prodere veritatem, & imitari sanctum Paulum: tantum abest, ut sit erigere, contra auctoritatem, aut scindere unitatem.

XCI. *Jesus* quandoque sanat vulnera, quae praecipus primorum pastorum festinatio infligit sine ipsius mandato; Jesus restituit, quod ipsi inconsiderato Zelo rescindunt.

XCIV. *Nihil* pejorem de Ecclesia opinionem ingerit ejus inimicis, quam videre illic dominatum exerceri supra fidem fidelium, & foveri divisiones propter res, quae nec fidem laedant nec mores.

XCV. *Veritates* eo devenerunt, ut sint lingua peregrina, quasi plerisque Christianis & modus eas praedicandi est veluti idioma incognitum; adeo remotus est à simplicitate apostolorum, & supra communem captum fidelium; neque satis advertitur, quod hic effectus sit unum ex signis maximè sensibilibus senectutis ecclesiae, & irae Dei in filios suos.

XCVI. *Deus* permittit, ut omnes potestates sint contrariae praedicatoribus veritatis, ut ejus victoria attribui non possit, nisi Divinae gratiae.

XCVII. *Nimis* saepe contingit, membra illa, quae magis sanctè, ac magis stricte unita Ecclesiae sunt, respici atque tractari tanquam indigna, ut sint in Ecclesia, vel tanquam ab ea separata, sed justus vivit ex fide, & non ex opinione hominum.

XCVIII. *Status* persecutionis, & poenarum, quas quis tolerat, tanquam haereticus, flagitiosus, & impius, ultima plerumque probatio est, & maxime meritoria utpote quae facit hominem magis conformem Jesu Christo.

XCIX. *Pervicacia*, praeventio, obstinatio in nolendo aut aliquid examinare, aut

aut agnoscere se fuisse deceptum, mutant quotidie quo ad multos in odorem mortis id, quod Deus in suâ ecclesiâ posuit, ut in eâ esset odor vitæ v.g. bonos libros, instructiones, sancta exempla, &c.

C. *Tempus* deplorabile, quo creditur honorari Deus, persequendo veritatem, ejusque discipulos, tempus hoc advenit, haberi, & tractari à religionis ministris, tanquam impium, & indignum omni commercio cum Deo, tanquam membrum putridum, capax corrumpendi omnia in societate sanctorum; est hominibus piis morte corporis terribilior. Frustra quis sibi blanditur de suarum in-

tentionum puritate & Zelo quodam religionis persequendo flammâ, ferrôque viros probos, si propriâ passione est excoecatus aut abreptus aliena, propterea quod nihil vult examinare; frequenter credimus sacrificare Deo impium, & sacrificamus Diabolo Dei servum.

CI. *Nihil* spiritui Dei & doctrinæ Jesu Christi magis opponitur, quam communia facere juramenta in Ecclesiâ, quia hoc est multiplicare occasiones pejerandi, laqueos tendere infirmis, & idiotis, & efficere, ut nomen, & veritas Dei aliquando deserviant consilio impiorum.

AUDITIS itaque tum voce, tum scripto nobis exhibitis præfatorum Cardinalium, aliorumque Theologorum suffragiis, divinisque inprimis luminis, privatis ad eum finem, publicisque etiam indictis precibus, implorato præsidio, omnes, & singulas propositiones præ insertas, tanquam falsas & captiosas, malefonantes, piarum aurium offensivas, scandalosas, perniciosas, temerarias, Ecclesiæ, & ejus praxi injuriosas, neque in Ecclesiam solum, sed etiam in potestates sæculi contumeliosas, seditiosas, impias, blasphemias, suspectas de hæresi, ac hæresin ipsam sapientes, nec non hæreticis, & hæresibus, ac etiam schismaticis faventes erroneas, hæresi proximas, pluries damnatas, ac demum etiam hæreticas, variâque hæreses, & potissimum illas, quæ in famosis Jansenii propositionibus, & quidem in eo sensu, in quo hæc damnatæ fuerunt, acceptis, continentur, manifeste innovantes, respectu, hæc nostrâ perpetuò valiturâ Constitutione, declaramus, damnamus, & reprobamus.

MANDANTES omnibus utriusque sexûs Christi fidelibus, ne de dictis propositionibus sentire, docere, prædicare aliter præsumant, quam in hac eadem nostrâ constitutione continetur; ita ut quicumque illas, vel illarum aliquam conjunctim, vel divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de iis etiam disputative, publice, aut privatim tractaverit, nisi forsân impugnando Ecclesiasticis censuris, aliisque contrâ similia perpetrantes à jure statutis pœnis ipso facto, absque alia declaratione subiaceat.

CÆTERUM per expressam præfatarum propositionum reprobationem alia in eodem libro contenta nullatenus approbare contendimus; cum præsertim in decursu examinis complures alias in eo deprehenderimus propositiones illis, quæ, ut supra damnatæ fuerunt, consimiles, & affines, iisdemque erroribus imbutas; nec sanè paucas sub imaginario quodam veluti grassantis hodie persecutionis obtentu, inobedientiam & pervicaciam nutriendas, eaque falso Christianæ patientiæ nomine prædicantes; quas propterea singulatim recensere, & nimis longum esse duximus, & minimè necessarium; ac demum, quod intolerabilius est, sacrum ipsum novi Testamenti textum damnabiliter vitiatum compererimus, & alteri dudum reprobata versione gallicæ montensi in multis conformem; à vulgatâ verò editione, quæ tot sæculorum usu in Ecclesiâ probata est, atque ab Orthodoxis omnibus pro authentica haberi debet, multipliciter discrepantem, & aberrantem pluriusque in alienos, exoticos, ac sapius noxios sensus, non sine maximâ perversitate detortum.

EUNDEM propterea librum, utpote per dulces sermones, & benedictiones, ut Apostolus loquitur, hoc est, sub falsâ piæ institutionis imagine; seducendis innocentium cordibus longè accommodatum, sive præmissis, sive alio quovis titulo inscriptum, ubicunque, & quocunque alio idiomate, seu quavis editione, aut versione hætenus impressum, aut in posterum (quod absit) imprimendum auctoritate Apostolicâ tenore præsentium iterum prohibemus,

ac similiter damnamus; quemadmodum etiam alios omnes, & singulos in ejus defensionem tam scriptos quam typis editos, seu forsân (quod Deus avertat) edendos libros, seu libellos, eorûmque lectionem, descriptionem, retentionem, & usum omnibus, & singulis Christi Fidelibus sub pœnâ excommunicationis per contrafacientes ipso facto incurrenda, prohibemus pariter & interdiciamus.

PRÆCIPIMUS insuper venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archi-Episcopis, & Episcopis, aliisque locorum Ordinariis; nec non hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, ut contradictores, & rebelles quoscunque per censuras, & pœnas præfatas, aliâque juris, & facti remedia, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, brachii sæcularis auxilio, omnino coërceant, & compellant.

VOLUMUS autem, ut earundem præsentium transumptis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiasticâ constitutæ munitis eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus litteris adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ declarationis, damnationis, mandati, prohibitionis & interdictionis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

DATUM Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ Millesimo septingentesimo Decimo Tertio, sexto Idus Septembris, Pontificatûs nostri Anno Decimo Tertio.

J. CARD. PRODATARIUS.

F. OLIVERIUS.

Visa de Curia L. SERGARDUS.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

L. MARTINETTUS.

Anno à Nativitate Domini nostri Jesu Christi Millesimo Septingentesimo Decimo Tertio, indictione sexta, die vero Decima Septembris Pontificatûs Sanctissimi in Christo Patris & Domini nostri Domini Clementis Divinâ Providentiâ Papæ XI. anno decimo tertio supra dictæ Litteræ Apostolicæ affixæ, & publicatæ fuerunt ad valvas Ecclesiæ Lateranen. & Basilicæ Principis Apostolorum, Cancellariæ Apostolicæ, Curie generalis in monte Citatorio, in acie Campi floræ, ac in aliis locis solidis, & consuetis urbis per me Petrum Romulatum Apostolicum Cursorem.

ANTONIUS PLACENTINUS *Magister Curforum.*

ILLUSTRIS-